Ч. 173. Четвер 17 (4) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Чехи супротив кабінету бар. Ґавча. — Ворохобня моряків на іспаньских военних кораблях. — Про положенє робітників в Портуґалії. — Страйк в Анґлії.

Праса живо займає ся дальшим розвитком парляментарної ситуациї. Часопись „Union“ містить розмову одного із своїх співробітників в визначним членом палати панів. Питаний заявив, що донесеня о близькій реконструкциї кабінету ще перед скликанєм палати послів суть безосновні і передчасні. Що бар. Ґавч хоче мати по своїй стороні більшість послів ческих, то очевидна річ, але чеські посли не мають охоти входити в склад більшости, взглядно вибирати своїх представителів до кабінету, доки не будуть мати запоруки, що уздоровленє парляменту буде тривкійше, як за часів бар. Бека. Президент міністрів буде мусіти перед усім переждати угодові конференциї в Празі і аж відтак порішить о дальших своїх кроках.

Орґан ческих аґрариїв „Venkov“ заявляє на ново, що чеські аґрарії не думають входити до правительственної більшости, доки не прийде до ческо-німецкого порозуміня.

„Narodni Listy“ оповіщують статю дра Крамаржа, котрий гадає, що покликанє бар. Ґавча на шефа кабінету означало не лише зміну личну, але також зміну системи. Др. Крамарж гадає, що творене парляментарної більшости повинно опирати ся о постійну політичну проґраму; др. Крамарж поборює спосіб, аби в дорозі уступок приєднувати поодинокі сторонництва при голосованях важних для правительства і заявляє, що Чехи добрі і певні союзники, але не можна від них жадати більших жертв, як жадає ся звичайно від сторонництв належачих до більшости.

Перед кількома днями донесли телеґрами, що на іспаньскім военнім корабли „Numancia“ вибуха ворохобня. Вправді ворохобню зараз згноблено, однако дальші подробиці про ту подію дають доказ, що ворохобники підкопали карність на фльоті.

Не тілько бо на „Numanci-ї“ вибухла ворохобня, але як париский „Journal“ доносить з Кадиксу, панує велике невдоволенє серед цілої іспаньскої фльоти. Коли би появив ся военний корабель з републиканьскою фляґою перед якоюсь південною пристанию, то нема сумніву, що населенє прилучило би ся до сего руху. Передовсім побоюють ся розрухів в Катальонії, особливо колиб в Марокку прийшло до якого заколоту. На корабли „Numancia“ доси розстрілено доразним судом лише провідника ворохобні. Як каже один офіцир, ворохобня на покладі сего корабля мала грізнійший характер, як доси думали. Була она виcлідом противойскової струї. На покладі кораблів „Cataluna“ і „Estremadura“ мали моряки також зворохобити ся. Доносять, що кораблї военні „Estremadura“, „Princesa du Asturias“ і „Laya“ а також торпедове судно „Terror“ відплили на море без відомої цілі. Все те вказує на дуже непевне положенє в Іспанії, а нема сумніву, що републиканьска пропаґанда в Портуґалії тут чи мало до того причиняє ся.

Берлиньский социялістичний „Vorwärts“ пише про положенє робітників в Портуґалії: Портуґальска робітнича верства є в сїй хвили жертвою всяких переслідувань з боку нової буржоазийної републики, яких ніколи не зазнавала за королївства. Послїдною безличностию правительства було розвязанє робітничої конфедерациї в Опорто і робітничого осередного союза нїбито для того, щоби ті орґанізациї незаконні. Наколи ся реакцийна боротьба не спинить ся, може дуже підорвати розвиток портуґальского пролетарияту. Підчас страйку зелїзничників в Опорто можна було недавно бачити, що правительство стануло по стороні суспільности, дало їй до розпорядимости войско і вже по 20 днях переможено робітників, коли тимчасом робітники були би побідили, наколи би правительство не було не вмішувало ся. Република не думає про те, що она завдячує своє єствованє портуґальському пролетариятови... В той день, коли в портуґальскім парляменті Жан Жоре дізнав сердечного привіту, відмов-

Як володітелів обманюють.

Жена царя Николая I., а сестра німецкого цїсаря Вільгельма I. приїхала одного дня до Москви і зайшла там до одного великого склепу, щоби там щось накупити. Цариця позістала там зі своєю дружиною більше як годину, вишукувала собі товари і казала щораз то нові річи показувати. З боку стояв якийсь мужчина, котрий заедно щось записував. Дружина царициї гадала, що то якийсь помічник купецкий, котрий списує куплені річи а властитель склепу гадав знов, що то секретар з окруженя цариці, котрий в тій цїли стоїть завсігди недалеко від неї. Купець і єго служба були длятого супротив того чоловіка дуже чемні і казали єму самі, що цариця купила.

На другий день предложено маршалкови двору цариці рахунок на закуплені предмети і рахунок той заплачено. Але слїдуючого дня предложено знов той рахунок і показало ся тепер, що лиш сей другий рахунок був правдивий.

Цариця розгнївалась була дуже ізза того обманьства, але цар Николай зачав сьміяти ся і казав: Заплати і памятай, що всюди суть мантії, котрі знають ся знаменито на обманьстві. — Що той мантій належав до спілки чиновників царского двору, о тім нема сумніву.

В 1888 р. стала ся дуже забавна подія в однім місті полудневої Угорщини. Архікнязь Кароль Людвик був тоді протектором устроюваних забав на дохід Червоного хреста в Австриї. В тім місті якийсь високий достойник зробив був нїби то богато для Червоного хреста а поправдї основував лиш товариство під сею назвою. Нараз заповів Архікнязь Кароль Людвик, що приїде оглянути заведене Червоного хреста в тім місті. Товариство і єго основатель не хотіли очевидно поганьбити ся і удали, що основали шпиталь. Они в якімсь домі, що стояв порожний, устроїли шпиталь. Позабирали меблї зі шпиталів, які були в місті, а по части навіть з приватних домів і наймили остаточно кілька „недужих“, що мали покласти ся на ліжка. Архікнязь приїхав, оглянув шпиталь, тїшив ся дуже, розмавляв з недужими і відтак поїхав. В дві години опісля шпиталя вже не було. Лиш з одним недужим, котрому там сподобало ся і котрий не хотїв уступити ся, було трохи клопоту, бо треба єго було силоміць із „шпиталю“ викинути.

Одному Іспанцеви в Барцельоні удало ся виманити від турецкого володітеля чотири тисячі франків в той спосіб, що удав, що то нїби викрив якийсь заговір. Султана окружали люди, котрі безнастанно страшили єго умисно вістями про якийсь заговір на єго житє. Якийсь мантій в Барцельони скористав із сего та написав до султана лист, в котрім подав єму до відомости, що єму удало ся викрити великий заговір на житє султана та хотів таки зараз поїхати до Константинополя, щоби о всім розповісти, треба лиш щоби єму дали 4 тисячі франків на дорогу. Турецкий ґенеральний конзуль в Барцельоні одержав приказ виплатити ту суму а мантія — поминай як звали.

В падолисті 1906 р. доконано обманьства супротив нашого старенького Цїсаря Франц Йосифа в так зухвалий спосіб, що аж трудно собі подумати. Цїсар перебував тоді в Будапешті і одного дня рано вибрав ся на прохід. Нараз приступили до него якісь два старі, сиві бородаті діди в одіню давних гонведів (краєвої оборони). Цїсар спитав їх, чого они жадають, а діди з плачем стали розповідати, що они такі бідні, що зі своїми родинами з голоду гинуть. Рівночасно подали й просьбу, на котрій цїсар написав зверха: „Виплатити тисяч двіста корон“ і післав з тим свого ад'ютанта до каси. Цїсар тимчасом розмавляв зі старими вояками. Коли ад'ютант прийшов, цїсар казав виплатити їм гроші і они зі сльозами в очах подякували та пішли. Коли виходили з города, задержано їх. Завізвано полїцию і тоді показало ся, що оба сиві бородаті діди мали поприправлювані сиві бороди і сиве волосе на голові. Наконець ще й то викрило ся, що оба тоті старі вояки були знані добре полїциї і вже нераз карані великі і зухвалі мантії.

В 1885 році перебував теперішний анґлїйский король а тодїшний князь Валії в Парижи і зайшов був до театру Еден. Він приступив з двома знакомими панами до буфету і казав

лено голосу товаришеви Сильві, до запиту в справі розвязаня робітничого союза і подій в Опорто.

Великий страйковий рух обхопив цілу Анґлію. В Льондоні страйк по части залагоджено, але в Ліверпули прийшло до великих заворушень. Коло галї сьв. Юрия зведено справдішну уличну битву. Поліциянти надармо старали ся вигнати товпи і перервати кордон страйкарів. Богато поліциянтів поранено і страйкарям удалось удержати своє становище. Цілу годину поліция не могла опорожнити площі. Вкінци маґістрат звелїв відчитати закон про бунт і візвано войско, яке примаширувало готове стріляти і виперло страйкарів до бічних улиць, де ще до півночи тревали менші перепалки. Страйкарі хотіли дістати ся на стацию Лімсріт, але поліция їх відперла. Розярена товпа обкидала камінем також вози ратункової стациї і таксаметрові повози, якими перевожено ранених. Один офіцир поліциї має зломану ногу а один з поліциянтів розторощену щоку. Арештовано звиш 100 осіб.

Послідні неспокої в Ліверпули і Ґлесґові мали справдішний револющийний характер. В ночи демонстранти пробували підпалити кілька камениць. До поліциї стріляно з револьверів. Коли товпи стали напирати на поліцию а візвана поміч не приходила, поліция ужила на поміч сикавок і струями води здержала товпу. На другий день посадника ранено каменем в голову. Страйкарі ограбили ратуш і президию поліциї, аж войско розігнало демонстрантів, що атакували навіть склепи і приватні доми. Товариство торговельної плавби оголосило льокавт, наслідком чого 30.000 робітників утратило працю. Оногди по полудни і вечером вибухло в Ліверпули кілька пожеж. Особливо небезпечна пожежа була в будинку товариства плавби. Товпи ограбили маґазини, що находили ся в тім будинку. Підчас заворушень в Ліверпули власти взяли до помочи войско, котре стріляло.

В Нюкестль зелїзнича служба відказалась експедиювати товари до тих місцевостий, де панує страйк, а також не експедиюють товарів з тих місцевостий, що обняті страйком. В Біркенгіді 7.000 портових робітників прилучило ся до страйку. В Ґрімсбі застрайкували робітники вуглевих кораблїв і тому кораблї не можуть виплисти на море. З причини неспокоїв в порті в Саксгемптені вуглеві робітники відмовили праці на корабли „Філядельфія“, що мав відплисти до Ню-Йорку, жадаючи підвисшеня платні.

В Лянкастрі національний комітет зелїзничих урядників ухвалив з'орґанізувати рух для осягненя підвишки платні а крім того, що доти, доки не буде проклямований страйк, відмовить праці за ті зелїзничі ґрупи, які страйкують.

З Ліверпуля наспіла вчера вість, що страйковий комітет проклямував ґенеральний страйк дотично всіх транспортових робітників і зелїзничих функціонарів.

Новинки.

Львів, 16 серпня 1911.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір ґр. Авг. Красицкого, властителя більшої посілости в Лїску, на презеса, а Ром. Бачиньского нотаря в Лїску на заступника презеса ради повітової в Лїску.

— **З зелїзниці.** Пристанок Кути, положений на шляху зелїзничім Красне-Броди, урядженийї досі для руху особового і пакункового, отвирає ся з днем 25 серпня с. р. для обмеженого руху товарового в цїловозових наборах. Обмежене дотичить живі зьвірята, материяли вибухові і самозапальні.

Заладоване і виладоване всїх цїловозових посилок мають виконати надавці взглядно відбирателї своїм коштом і своїми силами робочими.

Частинне надаване або тимчасове переховане посилок на пристанку в цїли перевозу їх, а також переховуванє посилок на складі по приході, не є дозволено.

† **Помер** Оганислав Адам Тобінка, староста в Печенїчинї, в 54-ім році житя.

— **Дрібні вісти.** В Ярославі арештовано в пятницю двох дрогобицких жидів Йос. Тавхера і Мойс. Швайцера, підозріних о торговлю живим товаром. — З воза почтового поспішного поїзду що ішов з Будапешту до Кошич на Угорщинї, украдено оногди мішок, в котрім було 40.000 К.

— **Вписи** до приготовляючої і першої кляси лїцея Руского Інститута для дівчат в Перемишли відбудуть ся 1, 2 і 4 вересня. Вступний іспит 5 вересня по полудни. Рік шкільний розпічне ся 6 вересня Богослуженем, на яке всї мають явити ся. Нові учениці мають предложити метрику. Коли зголосить ся дотичне число, отворить ся ґімназияльний курс. — Дирекция.

— **Вписи** до I-ої кл. ґімназияльної прив. ґімназиї з рускою викладовою мовою в Чорткові, яку з днем 1 вересня 1911 р. отвирає Чортківска філїя Тов. „Просьвіта“, будуть відбувати ся в днях 29, 30 і 31 серпня 1911 р. щоденно від год. 10—12 перед полуднем і від 2—5 по пол. в комнатах „Народного Дому“ в Чорткові. Вступний іспит відбуде ся дня 1 вересня 1911 р. Наука буде подавати ся за місячною оплатою від місцевих 12 К, від замісцевих по 8 К від кождого ученика. В случаях заслугуючих на увзгляднене можливе є цїлковите або частинне звільнене від сеї оплати. Ученики приватної ґімназиї будуть мати першеньство при убіґуваню ся о приняте до одної з бурс удержуваних філїєю Тов. педаґоґічного в Чорткові.

— **З „Народної Торговлї“.** Як що року оголошуємо і тепер осїнний траспорт вин і запрошуємо до замовлень. Перший транспорт прийде в другій половині вересня, а замовленя до сего першого транспорту просимо присилати до 25 серпня. Вибір вин на сей рік удав ся нам знаменито, бо удалось нам закупити вино з добрих-дорідних родів. Дораджуємо поробити собі тепер запаси на довший час, бо в слїдуючім роцї прийдуть в продаж вина з лихих років 1910 і 1911 і хоть певно не будуть дешевші, будуть що-до якости без порівнаня гірші, як наші впрост знамениті вина, котрі тепер в осїннім транспорті будемо висилати. — До пороблення запасів повинно спонукати наших Вп. відбирателїв і се, що в осїнній сесиї прийде на порядок дневний парляментарних обрад справа нового оподаткованя вин в фляшках і закон сей напевно буде тепер ухвалений. — По щож платити дорозше за вина в фляшках, коли трафляє ся нагода набути у нас добірні вина по дешевих цїнах? Цїни остають у нас на разї ті самі що на веснї, котрі подаємо в нашім анонсї.

— **Поєдинок ґр. Штернберґа.** На засїданю угорского сойму дня 4 с. м. з приводу дебати над новим войсковим законом пос. ґр. Иосиф Каролї (партия 48 ого року) заявив ся за самостійною угорскою армією. У своїх виводах застеріг ся против твердженя ґр. Тіси, немов би теперішна австрийска армія була також армією угорскою. Наша армія, говорив ґр. Каролї, була тота, що 1848 р. борола ся за свободу вітчини против армії, якої наслїдницею є теперішна армія, а яку ґр. Тіса назвав нашою, против армії, яка при помочи Росиян відограла ролю ката! За сей висказ, привитаний оплесками лївиці, президент палати прикликав бесїдника до порядку і на тім справа повинна була скінчити ся. Однак знайшов ся чоловік, що витягнув дальші консеквенциї з тої приключки, а то бувший посол австрийского парляменту, ґраф Адальберт Штернберґ. Довідавшись в Мариєнбадї про сцену в угорскім соймі, вислав до ґр. Каролїя таку телеґраму: „Ви вилаяли австрийску армію, в котрій мій батько служив оберстом і ґенералом. Коли сейчас того не відкличете, заявлю публично, що Ви підлий клеветник. *Ґраф Адальберт Штернберґ*“. — Сю телеґраму опубликував він в часописях. Наслїдком того ґр. Каролї визвав ґр. Штернберґа на поєдинок і приїхав до Віденя, щоби розправити ся з противником з оружєм в руках. — В часописи „Union“ ґр. Штернберґ заявив, що его афера з ґр. Каролїєм не має полїтичного значіня. Не ходить єму о дїяльність австрийскої армії з 1848 і 1849 р., але о честь его батька, що в тих роках здобув собі всї ордери за хоробрість, які були до розпорядимости, не виключаючи і ордера

подати три коняки. Коли прийшло до заплати, зажадала буфетова дама за кождий коняк по пять франків (майже рівно пять корон). Князь обурений таким здирством, не хотів заплатити. Резолютна буджетова дама вхопила тоді від князя его палицю з золотою кривулькою і сказала, що не віддасть єму, доки не заплатить за коняк. Щоби не допустити до скандалу, князь не видів иншого виходу, лиш заплатив жадану суму і дістав свою палицю назад.

Зручнійше порадив собі був бельґійский король Леопольд II. у вересни 1902 р. в подібній пригоді. Він перебував тоді в місцевости Люшон і зайшов там до якогось фризиера, щоби підстричи собі бороду. Король гадав, що голяр его не пізнає. Тимчасом стало ся инакше, бо голяр знав дуже добре, кого має перед собою і зажадав за свою малу роботу не менше лиш двайцять франків.

Король виймив нову бельґійску двофранківку і сказав: Я плачу завсїгди щедро. Маєте тут два франки і буде з вас. То зовсім нова монета і можете завсїгди придивляти ся докладно тій бороді, котру ви менї підстригали.

Фризиєр взяв гроші і не сказав анї слова. Але зараз на другий день вивісив над своєю робітнею вивіску з написию: „Придворний фризиєр короля Бельґії“.

В подібний насильний спосіб постарав ся в 1899 р. один анґлїйский лихвар, що позичав гроші на застави, о титул придворного доставника, котрий мусїли відкупити від него за грубі гроші. В Анґлії бачите есть закон, після котрого кождий купець або промисловець, котрий доставить чогось комусь із членів королївскої родини, має право до титулу „придворного доставника“. Оден з молодших князїв королївского дому попав ся був у веселе товариство, грав в карти і знайшов ся в таких грошевих клопотах, що аж пішов до якогось лихваря і там заставив кілька брилянтових перстенів. Вже зараз слїдуючого дня лихвар казав вивісити на своїм домі вивіску з написию: „Придворний позичальник на застави его королївскої Високости князя X“. Став ся був незвичайний скандал і особливо стара королева Виктория була на то дуже обурена. Але позичальник стояв уперто при своїм праві і лиш коли єму заплатили грубу суму гроший, рішив ся здоймити неприятну вивіску, котра викликувала немало сьміху у прохожих, що єї добачували і читали.

Грецкий король Юрий любив давнїйшими часами виходити на прохід на якесь самотне місце. Одного дня стрітив він пять офіцирів, котрі жалували ся перед ним, що їх при авансї вже кілька разів поминено і длятого они попали в дуже прикрі грошеві відносини а тепер змушені просити короля о якусь запомогу. Король завізвав їх, щоби они пішли з ним до палати, аби він там міг собі їх записати і взагалї розвідати ся докладнїйше про їх особи. Але ті пять офіцирів не хотіли того зробити, противно напирали на короля щораз більше, щоби він таки зараз дав їм якусь запомогу. Король мав справді щастє, що якраз під ту пору переходила попри него сильна патруля піхоти, котру він закликав і велїв зараз арештувати тих пять офіцирів. Показало ся опісля, що ті офіцири то були перебрані звичайні розбишаки, котрі очевидно не бояли ся напасти й на самого короля.

Марії Тереси, який надає ся дуже рідко і лише за виїмкові подвиги. Нині, коли 100 літ минає від уродин батька, ґр. Штернберґ не позволить нікому називати єго катом. Нехай хто инший позволяє лаяти своїх хоробрих родичів, — пише він — я сего не зроблю.

Поєдинок, який відбув ся в неділю по полудни між ґр. Штернберґом а ґр. Каролїм в Прешбурзї, скінчив ся зраненєм ґр. Каролїого в ухо. Ґр. Штернберґ одержав плоский удар в чоло.

— **Нещасливі пригоди.** Вчера вечером около 7 год. вертав з Винник з відпусту Володислав Забава власним возом і віз на нїм Франца Польского, єго жінку Марию, сина Рудольфа і наймита Івана Ґерчука. Нараз сполошили ся конї, а що при возї не було гальми, то віз котив ся з гори з повним розгоном а конї ще більше полошили ся і остаточно виїхали на купу каміня. Віз перевернув ся а всї, що на нїм сиділи, вилетїли з него і потовкли ся та поранили ся тяжко. Сам Забавка зломив ногу. Завізвана поготівля ратункова відвезла всїх до шпиталю, звідки по поданю їм першої помочи, родину Польских і Ґерчука відослано до дому а Забавка мусїв лишити ся в шпиталю.

Подібна історія стала ся сими днями в Криниці. Там вибрало ся оногди численнїйше товариство возом на прогульку в охрестність. В дорозї конї сполошили ся, грозячи що хвиля вивернєнєм воза до глубокого рова при дорозї. Участники прогульки, щоби ратувати ся від грозячої небезпечности, зачали зіскакувати з воза. Оден з них п. Антін Ісакович, урядник Товариства взаїмних обезпечень, зіскакуючи впав на дерево при дорозї і зломив собі ногу а крім того ще й потовк ся. П. Ісаковича привезено вечером на дворець, звідки відставлено єго до шпиталю. Другий участник зіскакуючи потовк ся лиш легко.

— **З житя американьского мілїонера.** В Парижи помер по довшій недузї американьский мілїонер Джон Ґетс (Gates), котрий лишив не менше лиш 140 мілїонів корон. Американьскі ґазети, присьвячуючи єму посмертну згадку, називають єго „найбільшим брехуном на сьвітї“ а се хиба вже досить характеристичне.

Ґетс був, кажуть, сином якогось малого фармера на т. зв. „диким заходї“ і доробив ся такого величезного майна тим, що був чоловіком безвзглядним і грачем. Колись мав він скромний зелїзний склеп в Ілїнайсї. Але він видів, що на тім склепі не доробить ся богато, отже продав єго і вступив за продавця до фірми торгуючої колючим дротом. Там дістав він 129 долярів місячно. Скоро вивчив ся в сїй бранжі, як і зараз отворив в Сан Люїс конкуренційний склеп і тим поклав основи до свого богацтва. Зиск з інтересу почав небавком збільшати ся через спекуляцию на біржи. Біржа і місце перегонів стали єго сотрудниками. Ґетс був на перегонах звісною фіґурою а ті, що держали банки на перегонах, боялн ся єго як огню, бо він майже завсїгди вигравав і розбивав їх банки. Небавком стали єго прозивати дивним прізвищем: „Заклад о мілїон Ґетсів“. Та й дійстно Ґетс закладав ся о великі суми, ставив н. пр. на коня по 200.000 фунтів штерлїнґів (480.000 корон). Манїя гри була у него так сильна, що він завсїди грав, де лиш дало ся і було можна.

Одного дня їдучи зелїзницею, сидів він в т. зв. Пульманьскім ваґонї а на дворі падав дощ. Каплї били в шибу. Ґетс дивив ся, як каплї спливали по шибі в затоки, одна борше друга поволїйше. Ґетс сховав ся нараз а показуючи на каплю, відозвав ся до свого товариша: Ставлю 500 долярів на неї. Заложите ся. Товариш пристав на то, капля виграла.

У вільних хвилях грав Ґетс в що лиш дало ся: карти, білярд, конї, а спекулював на бавовні, збіжу і каві. Ґетс хотїв стати президентом сталевого товариства в Ілїнайсї, але другий мілїонер не допустив до того. Ґетс зімстив ся зато на Морґанї в той спосіб, що закупив люївільску зелїзницю, котра мусїла стати Морґановою а Морґан відкуплюючи її, мусїв заплатити більше як 25 мілїонів корон.

Телеґрами.

Відень 16 серпня. Санітарний департамент міністерства справ внутрішних заявляє, що робітниця Швенд на передмістю Фаворітен, котра нинї занедужала, єсть хора на азийску холеру.

Льондон 16 серпня. Ґенеральний синдикат робітників зелїзничих ухвалив проголосити страйк в цїлім краю, скоро до 24 годин не будуть увзгляднені жаданя.

Новий Сад (Угорщина) 16 серпня. Вчера арештовано касиєра сербского товариства лїтературного „Матіца“, Лазаря Манґльовича, котрий признав ся, що вкрав з каси 400.000 корон.

Солунь 16 серпня. Коло Єнідже Вардар відбула ся борба з болгарскою дружиною. Проводиря дружини Апостола убито. Апостол називав ся поправдї Петков. Був то один із найславнїйших проводирів болгарских повстанців в Македонії і єго звано „сонцем Вардару“.

Урмія 16 серпня. З Гої доносять, що ватага Курдів напала на село належаче до росийского аґента консулярного і зрабувала 15-ро дїтий та 600 овець.

Лївepпуль 16 серпня. Мельники звернули увагу льордмера, що коли дотеперішний стан річи потреває довше, то місто за кілька днів буде без хлїба. В шпиталях брак средств поживи.

Цїна збіжа у Львові.

дня 15-го серпня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 90	до	11·10
Жито	8·30	„	8·50
Овес	9·20	„	9·40
Ячмінь пашний	7·50	„	8·—
Ячмінь броварний	8·30	„	9·50
Ріпак	13·—	„	13 25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·30	„	13·—
Вика	10·—	„	10 50
Бобик	8·20	„	8 50
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	80·—
Конюшина біла	85·—	„	105·—
Конюшина шведска	65·—	„	75·—
Тимотка	45·—	„	55·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: **12^{05}**, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{00}.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).